

LÄTI KÜTT

ANDREJS ŽAGARS (53) – DEEMONLIK OOPERIREFORMAATOR RIIAST, KES SAI LÄTI RAHVUSOOPERI JUHIKS 15 AASTAT TAGASI PÄRAST POOLETUNNIST JUTUAJAMIST LÄTI PEAMINISTRIGA. TA JUTUSTAS MEIE AJAKIRJALE TALLINNA „MANON LESCAUT’ST“ JA OMA ESIMESEST MOODSAST PINTSAKUST.

Tekst René Kirspuu
Foto Janis Deinats

Andrejs Žagarsit on raske pidada režissöör-lavastajate tüüpiliseks esindajaks, selleks näeb ta liiga uhke välja. Selle põhjuseks pole ilmselt mitte niivõrd välimus, kui tema käitumismaneer, mis on omane pigem 70-80ndate aastate kuulsust nautinud ameerika näitlejatele – selline absoluutne enesekindlus oma võlus ja erakordne energia sõnades ja miimikas.

René Kirspuu: Miks Tallinnas?

Andrejs Žagars: Rahvusoperi Estonia direktor (Aivar Mäe – LOOKi märkus) kutsus mind Tallinnasse lavastama Puccini ooperit „Manon Lescaut“.

R: Ja kuidas nii hõivatud inimesel aega leidis?

A: See projekt oli varem plaanis.

R: Kuidas Te arvate, kas see ooper ennustab Eesti ooperile edasiminekut?

A: Kahtlemata.

R: Kas Te töotate siin oma või meie inimestega?

A: Siin töötab minu meeskond- need on kostüümikunstnik Kristīna Pasternaka, stsenoograaf Renāte Lorence, koreograaf Elita Bukovska ja valguskunstnik: Kevin Wyn Jones

R: Kas on vahe töötamisel kodus ja siin?

A: Vahe on alati ja mitte ainult töötamisel Tallinnas ja Riias. Alati on küsimus inimestes, situatsioonides, emotsionaalsuses, muudes asjades.

R: Mulle räägiti, et Teile pakuti kohta – ja head kohta – Covent Gardenis ja Te ütlesite ära, kas see on tõsi?

A: Jah, 2000.a. minu sünnipäeval 16. oktoobril pakuti mulle kandideerida Covent Gardeni Kuningliku Ooperiteatri juhataja ametikohale, aga ma otsustasin jääda Riiga. Viimase viieteistkümne aasta jooksul ei tegelenud ma ainult administratiivse tööga. 2003.aastal toimus seal minu režissööridebüüt, tollest hetkest õnnestus mul lavastada 15 ooperietendust maailma erinevates riikides. Aga Riias on mul kõige lihtsam luua.

R: Rääkige palun, millega Te üllatate Tallinna „Manon Lescaut“ publikut?

A: Võimalik, et mõnevõrra ootamatuks osutub ajatelg – erinevalt originaalist toimub tegevus 1960ndatel Lõuna-Prantsusmaal, Côte d’Azuris. Seda aega iseloomustab püüd vabaduse poole selle kõige erinevamate väljundites: tudengite rahutused Pariisis, kodanike liikumine Prahhas, samuti seksuaalrevolutsioon, mille sümboliks saab Brigitte Bardot.

R: Aga kes sellistel segastel aegadel karistab Manoni liiderlikkuse eest?

A (naerab): Eks ta ise karistab end.

R: Olgu, seda peab muidugi ise nägema ja kuulama. Aga kes peaosil laulavad? Kas teil juba on favoriidid?

A: Mul on suur rõõm töötada selliste solistidega

nagu Aile Asszonyi ja Mart Madiste, kellel lisaks vokaalsetele omadustele on suurepärased näitlejaoskused ja kes võtavad erksalt vastu minu interpretatsiooni ooperist.

R: Et Teid kauem mitte piinata, öelge palun, milline oli esimene juhtum Teie elus, mis Teid Eestiga sidus?

A: Noh... (mõtleb) varem ma käisin tihti Tallinnas. Nooruses ma mängisin kahes eesti filmis. Kui mind, näitlejat, määrati ooperiteatri juhiks, oli vaja põhjalikult kogu oma garderoob üle vaadata. Siis sai minu tööriietuseks ülikond. Ja minu esimene smoking, mis aitas minu uue imago loomisele kaasa, oli Baltmani firmast.

R: Kuidas, otse Baltmanist?

A: Jah, ja see oli suurepärane.

R: Kas nad nüüd ei paku Teile nende heade sõnade eest koostööd?

A (naerab) Jah, ma sain neilt huvitava koostööpakkumise. ■

Kuulake Puccini ooperit „Manon Lescaut“ Andrejs Žagarsi lavastuses Rahvusoperis Estonia 9. detsembril.

2012.aastal on etendused 17.vebruaril, 4. ja 16.märtsil, 21. aprillil ja 12. mail.